

менъ и азъ му извикахъ: „Тате, азъ гледахъ до сега доста много планини и гори отъ далечъ; но само отъ далечъ. Искамъ единъ пътъ да видя какво има изъ тѣхъ.“

— Какъ искашъ да видишъ? ме запита той.

— Като идемъ при тѣхъ! — му отговорихъ азъ.

Той се засмѣ и каза: ти искашъ да отидешъ? Добръ!

Осѣдлахъ азъ тогава камилското си птиче и тръгнахъ. — Азъ фучехъ бързо като желѣзница. Дърветата като че летѣха край мене. Дивитѣ биволи ме изглеждаха съ грознитѣ си очи, а дивитѣ коне се опитваха да бѣгатъ заедно съ камилското птиче. „Де да видя, кой ще прѣвари!“ — казахъ си азъ. „Хайде-е-е!“ И пуснахъ още по-бързо камилското птиче. Тѣ бѣгаха катъ вѣтъръ и се над-прѣварваха.

2. Срѣща съ единъ крокодилъ.

Слънцето бѣ прѣвалило, когато стигнахме на планината.

— Стой! — казахъ азъ на камилското си птиче и слѣзохъ. Искаше ми се да си почина малко на сѣнка. Но, изведнажъ нѣщо зашумолѣ край менъ. — Кой ли иска още да си почива съ мене? — си помислихъ азъ и се озърнахъ. Единъ голѣмъ крокодилъ бѣ показалъ вирнатата си глава надъ изгорѣлата трѣва.

— Моля ти се, — обърнахъ се азъ къмъ него — азъ ще се върна пакъ при хората. Но той започна да плющи съ опашката си подирѣ ми. А азъ — веднага горѣ! Скочихъ силно надъ него и паднахъ къмъ опашката му. Не щете ли застѣпилъ съмъ го малко. Опашката му се завъртѣ нѣколко пъти около главата и се заувива, заугъва, като жива риба на огънь. А слѣдъ това почна да чука ту на лѣво, ту на дѣсно по скалитѣ — отмина си.